

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Hoór Tempis István

Cím: „Hozzuk haza Liszt Ferenc hamvait”

Forrás: Budapesti Hírlap

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Liszt Ferenc

Idő

1925

Személy

Helyszám

„Hozzuk haza Liszt Ferenc hamvait!”

1925. 3. 22.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Székesfővárosi házi nyomda 1923

Közp. nyomt.

A Budapesti Hírlap március 8-iki számában megjelent soraimban már fölhittem illetékes tényezőink s a nagyközönség figyelmét arra, hogy Zeneművészeti Főiskolánk 50 éves jubileuma alkalmából legszentebb kötelességünket teljesítjük akkor, ha Liszt Ferenc Bayreuthban nyugvó hamvait végre hazahozzuk.

Alighanem kevesen emlékeznek egy a múlt évben megjelent kis közleményre, melynek írója szomorúan panaszkolt el a bayreuthi Liszt-Mauzoleum gyászos, elhanyagolt állapotát.

Akik e cikket olvastuk, mélyen elsomordítottunk arra a hírre, hogy a bayreuthi ünnepi játékok alkalmával, még virág sem díszítette Liszt Ferenc sírját.

Ha csak egy kis töredékét elevenítjük föl mindama cselekedeteknek, melyekkel Liszt hazáját szolgálta, át kell, hogy érezzük, hogy mivel tartozunk az ő emlékének.

1838 márciusában, a borzalmas árvízveszedelem hírére, az akkor Velencében időző ifju, a legnagyobb szeretettel siet hazája segítségére; az 1876-iki pesti árvíz alkalmával szintén ő volt az első egyike, aki önzetlenül segített.

Hazánk különféle kulturális és közjótékonyági intézményeivel szemben tanúsított áldozatkészsége pedig nem ismert határt.

Hogy mennyire szíven viselte hazájának és zenei fejlődésének sorsát, azt egyik, 1839 december végén, az egész főnemesség által fiszteleterre rendezett lakomán tett kijelentése jellemzi a legjobban.

A lakoma alkalmával ugyanis a jelenlévők egy Liszt-szoborra való gyűjtés gondolatát vetették fel, Liszt azonban ennek hallatára élénken tiltakozott s a következő kijelentést tette:

— Ha egyéni vágyaimat is ki szabad fejezmem, akkor gondoljunk inkább arra, hogy Magyarország számára idővel méltó zenei-konzervatóriumot alapíthassunk s ha ennek vezetésével egykoron majd engem biznak meg — egész életem büszkesége leend, ha hazámnak ajánlhatom majd fel szolgálataimat!

E nemes szavakat, pár nappal később, 1840. január 14-én a leendő magyar konzervatórium javára rendezett hangversenye követte s ettől fogva évtizedes munkával s energiájával nem nyugodott mindaddig míg 1875-ben Trefort miniszterhez intézett beadványával, a Zeneakadémia sorsát végleg nem biztosította.

Remélem, hogy a most jubiláló intézet vezetősége már dolgozik e terv megvalósításán, hiszen, mint már soraimban jeleztem, az egész nemzet akaratából történő ünnepies hazahozatal ellen a Wagner-család sem tenne kifogást.

A költségek előteremtésében pedig a múltkor jelzett források mellett bizonyval még az egész magyar társadalom is az állam segítségére fog sietni, hogy áldozatkészségével lerójják háláját Liszt Ferenc iránt.

Végezetül arra kérem a hazai sajtó öszszes képviselőit, hogy e nemes ügyet szeretettel karolják fel, mert az, aki messze idegenből sietett mindannyiszor hazája segítségére, megérdemli, hogy a haza őt el ne felejtse s idegenből a honi földbe hozza haza az ő hamvait kegyeltem jelszavaként.

Hoór Tempis István.